

Sygn. akt XVII AmE 145/11

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta de Heij - Kaplińska

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Dawejnis

po rozpoznaniu w dniu 03 grudnia 2013 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania Elektrociepłowni (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej świadectwa pochodzenia

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 marca 2011 roku Nr (...) (...) (...)

postanawia:

I. odrzucić odwołanie,

II. zasądzić od Elektrociepłowni (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Z. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Jolanta de Heij - Kaplińska

Sygn. akt AmE 145/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 marca 2011 r., wydaną na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 w związku z art. 157 § 1 i 158 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego oraz w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorcy: Elektrociepłownia (...) S.A. z siedzibą w Z. o stwierdzenie nieważności decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr (...), z dnia 28 marca 2008 r., umarzającej świadectwo pochodzenia z kogeneracji o Nr (...), na ilość energii elektrycznej 58.115,176 MWh, Prezes URE postanowił odmówić stwierdzenia nieważności ww. decyzji.

Powyższa decyzja została oparta na następujących ustaleniach i rozważaniach:

W dniu 18 marca 2008 r. przedsiębiorstwo Elektrociepłownia (...) złożyło wniosek o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji. W dniu 28 marca 2008 r. Prezes URE wydał to świadectwo o Nr (...).

Decyzją z dnia 28 marca 2008 r. Nr (...), na podstawie art. 91 ust. 14 w związku z art. 9a ust. 8d ustawy - Prawo energetyczne, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki umorzył Przedsiębiorstwo świadectwo pochodzenia z kogeneracji o Nr (...), na ilość energii elektrycznej 58.115,176 MWh. W ocenie Prezesa, przepisy art. 9a ust. 8d i 8e ustawy - Prawo energetyczne, nie uprawniają wytwórców do czerpania korzyści z tego rodzaju świadectw pochodzenia z kogeneracji ponieważ prowadziłoby to do nieuprawnionego uprzywilejowania określonej grupy wytwórców. Powyższe

umorzenie przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji nie dawało uprawnień do wypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne.

W dniu 10 lutego 2011 r. do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek Przedsiębiorstwa z dnia 9 lutego 2011 r. o stwierdzenie nieważności decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 marca 2008 r. Nr (...), dotyczącej umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji o Nr (...). Według ustaleń Prezesa, w swoim piśmie Przedsiębiorca zarzucił, powołując się na art. 156 § 1 pkt 2 ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego, wydanie ww. decyzji z rażącym naruszeniem prawa. W uzasadnieniu przedmiotowego wniosku Przedsiębiorstwo podniosło, że przepis art. 9a ust. 8e ustawy - Prawo energetyczne, w sposób oczywisty wyłączał zastosowanie art. 9a ust. 8d ustawy - Prawo energetyczne, a więc brak było podstaw do umorzenia przedmiotowego świadectwa.

Uzasadniając swe merytoryczne stanowisko w sprawie Prezes URE wskazał, że w orzecznictwie i doktrynie prawa administracyjnego dominuje pogląd, że rażące naruszenie prawa zachodzi w przypadku naruszenia przepisu niepozostawiającego wątpliwości co do jego bezpośredniego rozumienia, a więc naruszenie jest oczywiste i bezsporne. Natomiast, w ocenie Prezesa, z treści uzasadnienia wniosku Elektrociepłowni (...) wynika, że interpretacja rozumienia przepisów art. 9a ust. 8d i 8e ustawy - Prawo energetyczne była niejednoznaczna i budziła w praktyce szereg wątpliwości, czego dowodem są uzasadnienia wyroków przytoczonych przez Przedsiębiorstwo. Odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego, Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przedstawionych w analogicznych sprawach, Prezes URE wskazał, że kwestia wykładni art. 9a ust. 8d i ust. 8e Prawa energetycznego nie jest w orzecznictwie jednolicie rozstrzygana. Wobec tego, zdaniem Prezesa, brak jest podstaw prawnych do stwierdzenia rażącego naruszenia prawa, ponieważ nie nastąpiło naruszenie normy prawnej nie budzącej wątpliwości interpretacyjnych. Nie można również uznać, że w zakresie objętym decyzją obowiązywał niewątpliwie stan prawny (decyzja, k. 3-6).

W dniu 19 kwietnia 2011 r. odwołanie od powyższej decyzji wniosła Elektrociepłownia (...) S.A. z siedzibą w Z., zaskarżając decyzję w całości, wnosząc o jej zmianę w całości i stwierdzenie nieważności Decyzji Umarzającej oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Przedmiotowej decyzji zarzucono naruszenie art. 156 § 1 punkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 9l ust. 14 w związku z art. 9a ust. 8d oraz 8e Prawa energetycznego, polegające na odmowie stwierdzenia nieważności Decyzji Umarzającej (tj. decyzji z dnia 28 marca 2008 r.), podczas gdy wykładnia wskazanych powyżej przepisów Prawa energetycznego, a także stan faktyczny istniejący w chwili wydawania Decyzji Umarzającej jednoznacznie wskazują, że Decyzja ta rażąco narusza art. 9l ust. 14 Prawa energetycznego w związku z art. 9a ust. 8d oraz 8e Prawa energetycznego, co skutkuje zasadnością i koniecznością stwierdzenia jej nieważności na podstawie art. 156 § 1 punkt 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ocenie strony skarżącej, wyrażone przez Prezesa URE przekonanie o braku podstaw prawnych do stwierdzenia rażącego naruszenia prawa, uzasadniającego stwierdzenie nieważności Decyzji Umarzającej, jest całkowicie nieuzasadnione. Jej zdaniem, rażące naruszenia prawa polegało bowiem zarówno na wydaniu decyzji z naruszeniem wyraźnej, niebudzącej wątpliwości interpretacyjnych normy prawa materialnego tj. art. 9l ust. 14 w zw. z art. 9a ust. 8d i 8e Prawa energetycznego, jak również na wywołaniu przez Decyzję Umarzającą skutków niemożliwych do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności.

Elektrociepłownia (...) wskazała, że stan prawny nie pozostawiał wątpliwości co do wyłączenia względem Świadectwa Lutowego (tj. świadectwa pochodzenia z kogeneracji z dnia 28 marca 2008 r.) art. 9a ust. 8d Prawa energetycznego, co w konsekwencji prowadziło do niemożności umorzenia tego świadectwa na podstawie art. 9l ust. 14 Prawa energetycznego. W tym zakresie stwierdziła, że skoro przepis art. 9a ust. 8e Prawa energetycznego (późniejszy niż art. 9a ust. 8d Prawa energetycznego) stanowił, że do świadectw pochodzenia uzyskanych przez wytwórców KDT, a więc także przez odwołującą się elektrociepłownię, ust. 8d nie stosuje się, to pomimo że zgodnie z art. 9l ust. 14 Prawa energetycznego Prezes URE miał obowiązek umorzyć świadectwo pochodzenia dla energii elektrycznej, o której mowa

a art. 9a ust. 8d Prawa energetycznego, to przepis ten oczywiście nie miał zastosowania w stanie prawnym, w którym stosowanie art. 9a ust. 8d Prawa energetycznego było wyraźnie wyłączone na mocy ustępu 8e tego samego artykułu.

Według odwołującej się Spółki, wątpliwości w tym względzie nie pozostawia zarówno literalne brzmienie przepisów, jak również fakt, że przepisy przejściowe Ustawy KDT, która wprowadziła do Prawa energetycznego art. 9a ust. 8e, nie przewidywały dla jego wejścia w życie szczególnego *vacatio legis*, co oznacza, że ww. przepis wszedł w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia Ustawy KDT i należało go stosować od dnia 4 sierpnia 2007 r., gdy Powód pozostawał jeszcze stroną KDT. Wobec powyższego, zdaniem Elektrociepłowni, w świetle niewątpliwego stanu prawnego obowiązującego w okresie od dnia 4 sierpnia 2007 r. (data wejścia w życie artykułu 9a ustęp 8e Prawa energetycznego) do dnia 1 kwietnia 2008 r. (data zaprzestania pobierania składnika wyrównawczego stawki systemowej i data rozwiązania przez wytwórców KDT umów długoterminowych), zastosowanie art. 9a ust. 8d Prawa energetycznego w odniesieniu do Świadectwa Lutowego, a w konsekwencji również możliwość wydania Decyzji Umarzającej na podstawie artykułu 9l ustęp 14 Prawa energetycznego, były wyraźnie wyłączone artykułem 9a ustęp 8e Prawa energetycznego. Na uzasadnienie swego stanowiska Elektrociepłownia powołała się na orzecznictwo sądowe.

W opinii Spółki, poza zakresem badania w niniejszej sprawie powinna znajdować się jednoznaczność przytoczonych przepisów prawa rozumiana szerzej aniżeli oczywistość wyłączenia możliwości umorzenia Świadectwa Lutowego na mocy art. 9l ust. 14 Prawa energetycznego w zw. z art. 9a ust. 8d Prawa energetycznego, wobec wyłączenia możliwości jego stosowania na mocy art. 9a ust. 8e Prawa energetycznego z uwagi na to, że „niejednoznaczna i budząca w praktyce szereg wątpliwości” interpretacja tych przepisów, warunkująca zdaniem Prezesa URE brak podstaw do stwierdzenia nieważności Decyzji Umarzającej, przedmiotowo wykracza poza zakres sporu. Nie odnosi się ona bowiem do oceny możliwości zastosowania art. 9l ust. 14 Prawa energetycznego w zw. z art. 9a ust. 8d i 8e Prawa energetycznego.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono ponadto, że wskutek błędnego zastosowania przez Prezesa URE ww. przepisów Prawa energetycznego, pozbawił on Elektrociepłownię (...) możliwości uzyskania w przyszłości praw majątkowych z Lutowego Świadectwa Pochodzenia i zanegował tym samym podstawowe zasady systemu wsparcia rozwoju elektroenergetyki. Według szacunków Spółki, wartość rynkowa praw majątkowych, które mogłaby uzyskać na podstawie wskazanego świadectwa wynosi około (...) złotych, natomiast na skutek wydania Decyzji Umarzającej Spółka została pozbawiona możliwości uzyskania praw majątkowych o tak istotnej wartości.

(odwołanie, k. 7-16).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 12 września 2011 r. Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego pisma procesowego organ regulacyjny m.in. podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, iż art. 9a ust. 8d i ust. 8e ustawy – Prawo energetyczne nie są przepisami, których treść bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu, a co za tym idzie – nie można decyzji Prezesa URE z dnia 28 marca 2008 r. zarzucić, że została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Prezes Urzędu nie zgodził się także z zarzutami odwołującej się Spółki, odnośnie poziomu poniesionych przez nią strat. W tym zakresie stwierdził bowiem, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, świadectwa pochodzenia z kogeneracji wydane na podstawie art. 9a ust. 8e Prawa energetycznego nie mogą być przedmiotem obrotu, zatem bezzasadne są wykazane przez Spółkę straty oparte na niemożności sprzedaży ww. świadectw na Towarowej Gieldzie Energii.

(odpowiedź na odwołanie, k. 70-74).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Elektrociepłownia (...) S.A. z siedzibą w Z. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej, który do dnia 1 kwietnia 2008 r. był związany umową długoterminową dostawy mocy i energii elektrycznej (tzw. KDT) z (...) S.A.

(okoliczność bezsporna).

Dnia 18 marca 2008 r. Elektrociepłownia (...) wystąpiła do Prezesa URE z wnioskiem o wydanie świadectwa pochodzenia potwierdzającego wytworzenie 114.715,900 MWh energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji, wymienionej w art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo energetyczne, w okresie od dnia 1 lutego do dnia 29 lutego 2008 r.

(wniosek wraz z załącznikami, k. 2-14 akt admin.).

W następstwie rozpoznania ww. wniosku, w dniu 28 marca 2008 r. Prezes URE wydał świadectwo pochodzenia z kogeneracji Nr (...) na ilość 58.115,176 MWh energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji. Przedmiotowe świadectwo zawiera adnotację, iż uzyskanie i przedstawienie tego świadectwa do umorzenia Prezesowi URE nie jest wypełnieniem obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8 ustawy – Prawo energetyczne

(świadectwo, k. 15 akt admin.).

Decyzją z dnia 28 marca 2008 r., znak: (...), po rozpatrzeniu ww. wniosku Elektrociepłowni (...) z dnia 18 marca 2008 r., Prezes URE postanowił umorzyć przedsiębiorstwu świadectwo pochodzenia z kogeneracji o nr (...) na ilość 58.115,176 MWh

(decyzja, k. 17-18 akt admin.).

Wnioskiem z dnia 9 lutego 2011 r. Elektrociepłownia (...) S.A. wystąpiła do Prezesa URE o stwierdzenie nieważności ostatniej z ww. decyzji z dnia 28 marca 2008 r. na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., gdyż została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa

(wniosek, k. 152-157 akt admin.).

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu, decyzją z dnia 31 marca 2011 r. Prezes URE odmówił stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 28 marca 2008 r.

Powyżej opisany stan faktyczny nie był między stronami sporny i został ustalony przez Sąd w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie podlega odrzuceniu ze względu na brak dopuszczalności drogi sądowej, stanowiącej jedną z przesłanek procesowych postępowania cywilnego.

Dopuszczalność drogi sądowej zachodzi, jeżeli sprawa (i) jest sprawą cywilną i (ii) podlega załatwieniu przez sąd powszechny. W art. 1 k.p.c. ustawodawca przyjął dwa rodzaje spraw cywilnych: a) w znaczeniu materialnym są to sprawy wynikające ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego, a także prawa pracy; b) w znaczeniu formalnym są to sprawy, których rozpoznanie odbywa się według kodeksu postępowania cywilnego, ze stosunków o charakterze publicznoprawnym. Załatwienie takich spraw według przepisów kodeksu postępowania cywilnego następuje z mocy przepisów zawartych bądź w kodeksie bądź w innych ustawach.

Zgodnie z art. 479⁴⁶ k.p.c. Sąd Okręgowy w Warszawie-sąd ochrony konkurencji i konsumentów jest właściwy w sprawach odwołań od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Zgodnie z art. 21 ust. 2 Pe Prezes URE jest centralnym organem administracji rządowej. Organem administracji w ujęciu doktrynalnym jest osoba znajdująca się w strukturze organizacyjnej państwa, powołana w celu realizacji norm prawa administracyjnego, w sposób i ze skutkami właściwymi temu prawu, działająca w granicach przyznanych jej przez prawo kompetencji (J. Boć (w:) A. Błaś, J. Boć, J. Jeżewski, Administracja publiczna, Wrocław 2003, s. 7). Prezes URE jest organem jednoosobowym i wykonuje zadania z zakresu spraw regulacji gospodarki paliwami i

energiją oraz promowania konkurencji w sektorze energetycznym. O tym czym jest regulacja traktuje art. 3 pkt 15 Pe i jest to mianowicie „stosowanie określonych ustawą środków prawnych, włącznie z koncesjonowaniem, służących do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami i energią oraz ochrony interesów odbiorców”. W art. 23 Pe szczegółowo zostały określone kompetencje Prezesa URE.

W postępowaniu przed Prezesem URE stosuje się w myśl art. 30 Pe przepisy ogólnego postępowania administracyjnego. W postępowaniu administracyjnym przyjęto regułę załatwiania indywidualnych spraw administracyjnych przez wydanie decyzji (art. 104 k.p.a.).

Decyzja z dnia 28 marca 2008 r. o umorzeniu świadectwa pochodzenia z kogeneracji o Nr (...) na ilość energii elektrycznej 58 115,176 MWh mieściła się w zakresie działania Prezesa URE wynikającym z art. 23 pkt 2 ppkt 22 Pe w związku z art. 91 ust. 14 Pe. Niniejsza decyzja uzyskała walor prawomocności, bowiem nie złożono od niej odwołania w trybie art. 30 ust. 2 Pe.

Wnioskiem datowanym 9 lutego 2011 roku Elektrociepłownia (...) domagała się stwierdzenia nieważności powyższej decyzji Prezesa URE powołując się na art. 156 §1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 157 §1 k.p.a.

Zgodnie z art. 156 §1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Natomiast według art. 157 §1 k.p.a. właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ.

Jak wspomniano Prezes URE jest centralnym organem administracji rządowej. Prezes URE jest również ministrem w rozumieniu art. 5 § 2 pkt 4 k.p.a. (za M. Swora (w:) Muras Z. (red.), Swora M. (red.), Prawo energetyczne. Komentarz, LEX 2010, por. Cz. Martysz, Centralne organy administracji (w:) J. Supernat (red.), Między tradycją a przyszłością prawa administracyjnego. Księga pamiątkowa dedykowana Profesorowi Janowi Bociowi, Wrocław 2009, s. 467-468).

Dyspozycja normy prawa administracyjnego 157 k.p.a. upoważnia Prezesa URE jako organ nadzoru II stopień do rozpoznania wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji organu jakim jest Prezes URE działający jako organ I stopnia. Innymi słowy w osobie organu jakim jest Prezes URE następuje połączenie kompetencji Prezesa URE jako organu regulującego sprawy energetyczne (art. 23 Pe) z kompetencjami organu nadzoru administracji publicznej (art. 157 k.p.a.).

Organ orzekający w postępowaniu wszczętym z urzędu lub na żądanie strony w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest kontrolerem prawidłowości samej decyzji administracyjnej, nie zajmuje się zaś rozstrzygnięciem o prawach lub obowiązkach stron. W wyroku NSA z dnia 14 sierpnia 1987 r. przyjęto: "Organ nadzoru, stwierdzając nieważność decyzji ostatecznej, działa jak organ kasacyjny, nie może więc w swojej decyzji rozstrzygać żadnej innej kwestii merytorycznej" (IV SA 393/87, ONSA 1990, nr 1, poz. 1).

Rozstrzygnięcie w sprawie nieważności jest decyzją wydaną w postępowaniu o stwierdzenie nieważności i jest decyzją w nowej sprawie, a więc nową decyzją pierwszej instancji. W orzecznictwie zdaje się być ugruntowany pogląd, że od takiej decyzji służy odwołanie lub wniosek o powtórne rozpatrzenie sprawy (por. postanowienie NSA z dnia 12 marca 1981 r. gdzie przyjęto: „Organ administracji II stopnia, stwierdzający nieważność decyzji organu I stopnia na podstawie art. 156 § 1 k.p.a., działa jak organ nadzoru, a nie jak organ odwoławczy, co skutkuje, że od takiej decyzji stwierdzającej nieważność przysługuje odwołanie w postępowaniu instancyjnym, a nie skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego” (SA 472/81, ONSA 1981, nr 1, poz. 21), podobnie postanowienie NSA w Warszawie z dnia 11 czerwca 1981 r., SA 584/81, ONSA 1981, nr 1, poz. 55: „Organ administracji II stopnia, stwierdzający nieważność decyzji organu I stopnia na podstawie art. 156 k.p.a., działa jako organ nadzoru, a nie jako organ odwoławczy, co skutkuje, że od takiej decyzji stwierdzającej nieważność przysługuje odwołanie w postępowaniu instancyjnym, a nie skarga do NSA [obecnie WSA]”; postanowienie NSA w Warszawie z dnia 5 czerwca 1981 r., II SA 147/81, ONSA 1981, nr 1, poz. 51: „Decyzja terenowego organu administracji państwowej, stwierdzająca nieważność zameldowania, jest decyzją organu I instancji, a zatem nie może być zaskarżona do Naczelnego Sądu Administracyjnego bez wyczerpania

roku instancji”; oraz uchwała całej Izby Cywilnej i Administracyjnej SN z dnia 15 grudnia 1984 r., III AZP 8/83, OSNC 1985, nr 10, poz. 143: „1. Decyzja organu administracji państwowej uchylająca albo zmieniająca ostateczną decyzję tego organu lub organu niższego stopnia albo stwierdzająca jej nieważność (art. 154, 155, 161-163 oraz 156 k.p.a.), jak również decyzja wydana w ramach przepisów o wznowieniu postępowania przez organ pierwszej instancji (art. 150 § 1 k.p.a.) jest decyzją wydaną w pierwszej instancji”.

Decyzja z dnia 31 marca 2011 roku (...) (...) (...) jest decyzją Prezesa URE jako organu nadzoru rozstrzygającym nową sprawę w postępowaniu o stwierdzenie nieważności a nie sprawę z zakresu regulacji energetyki. Sprawa nie ma statusu sprawy cywilnej ani w znaczeniu materialnym ani w znaczeniu formalnym. W ocenie Sądu stosownie do treści art. 30 ust.2 Pe odwołania od decyzji Prezesa URE podlegają rozstrzygnięciom SOKiK, ale tylko od decyzji Prezesa URE jako organu regulacyjnego a nie organu nadzoru. Inna jest sytuacja art. 155 k.p.a. gdzie „decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał /podkr. Sądu/ (...)”.

Pewnej analogii można upatrywać w poglądzie Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w postanowieniu z dnia 29.11.2006 r., VI ACz 1732/06, www.ure.gov.pl, wskazał, iż sprawa z zakresu postępowania egzekucyjnego w administracji nie jest ani sprawą ze stosunków cywilnych między przedsiębiorcami, ani sprawą, w której Prezes URE wydaje orzeczenie na podstawie prawa energetycznego. Powoduje to zatem, że należy ją uznać za sprawę administracyjną, która nie podlega kognicji sądów powszechnych. W omawianym orzeczeniu podkreślono, iż SOKiK rozpatruje odwołania i zażalenie od rozstrzygnięć Prezesa URE (decyzji lub postanowień) wydawanych co do istoty sprawy na podstawie prawa energetycznego lub przepisów odrębnych. Natomiast art. 479⁽¹⁾ § 1 w zw. z art. 479⁽⁴⁶⁾ k.p.c. przyznaje kompetencje sądom powszechnym jedynie do rozpoznawania spraw na skutek środków odwoławczych od decyzji i postanowień Prezesa URE w sprawach z zakresu energetyki (postanowienie SA w Warszawie z dnia 29.11.2006 r., VI ACz 1732/06). Oznacza to, iż w innych sprawach administracyjnych, w których rozstrzygnięcia wydaje Prezes URE, do ich zaskarżania należy zastosować regulację przewidzianą w art. 127 § 3 k.p.a. (w przypadku zażaleń art. 127 § 3 w zw. z art. 144 k.p.a.). Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, sprawy te będą również na podstawie art. 3 § 2 p.p.s.a. objęte kognicją sądów administracyjnych. Nie można więc podzielić odosobnionego poglądu zaprezentowanego w wyroku WSA w Warszawie z dnia 25.10.2005 r., VI SAB/Wa 27/05, LEX nr 197289, że w świetle § 1 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 11.06.2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki i Pracy (Dz. U. Nr 134, poz. 1428) minister ten jest organem administracji wyższego stopnia w stosunku do Prezesa URE (szerzej na ten temat: A. Skoczylas, Prezes URE jako wierzyciel w postępowaniu egzekucyjnym w administracji, Biul. URE 2008, nr 4, s. 80-83).

Sąd rozpoznający sprawę uznaje, że kontrolę działalności administracji publicznej zgodnie z art. 184 Konstytucji RP, w zakresie określonym w ustawie, sprawuje Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne i takiej kontroli podlega Prezes URE działający jako organu nadzoru przy wydawaniu decyzji w sprawie stwierdzenia nieważności.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, odrzucił wniesione odwołanie na podstawie art. 479⁴⁷ § 2 k.p.c. Stosownie do przepisu art. 98 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. zaliczono do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez Prezesa URE wynagrodzenie radcy prawnego należne stosownie do § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w wysokości 360,00 zł.

SSO Jolanta de Heij – Kaplińska